

Skiën

De jaarlijkse ski vakantie van de familie Bausch uit Linne speelde zich meestal af in Oostenrijk. De zoontjes werden al vroeg op de latten gezet. Vooral in het begin was dat niet zo eenvoudig en veel ruzies tussen de moeder en haar zoontjes op de sneeuwvlakte zijn uitgevochten. Vooral de jongste, hij was toen net vier, stribbelde tegen voordat hij er lol in kreeg. Alles moet geleerd worden dus ook met deze toen aan populariteit winnende wintersport. Stap voor stap, jaar na jaar ging het beter en sneller. Zo snel dat de vader zijn jongens nauwelijks en later zelfs helemaal niet kon bijhouden. Een pijnlijk kuitbeen blijft als herinnering aan een ski weekend in Mittersill eind tachtig.

Blind op een Olympische afdaling

Wij hadden onze handen vol met onze zoontjes, de term [ADHD](#) was nog niet uitgevonden.

In 1973 waren wij in de buurt van Innsbruck waarin 1964 de Olympische winterspelen gehouden waren. Het jaar van de gouden medaille van de kunstschaatsster Sjoukje Dijkstra.

Naar de olympisch skibaan ging ik met mijn zoontjes omdat zij al redelijk, in flug -en in mijn spoor de berg af konden dalen.

Trots stapte ik van de lange sleeplift en dacht, 'dat hebben wij toch maar geflikt'.

De eerste afdaling ging goed al was het onderling gekibbel tijdens het afdalen niet van de lucht.

Als jonge paarden wilden ze direct achter mij skiën en daartoe werd ferm met de stokken gemept.

Na een straoefening, vijftig meter omhooglopen, was dat afgelopen.

Zij leerden snel die zoontjes van mij.

Bij de tweede afdaling overviel ons een dichte mist en waren wij elkaar zichtbaar kwijt.

Dat was geen lekker gevoel, moet ik achteraf beamen.

De ski stijl van de zoontjes was in volle ontwikkeling. Alexander ging wat stijfjes maar toch redelijk, Albertje bleef hoog op de been en Rudolfje, die toen een correctie bril droeg voor een lui oog, was buitengewoon lenig. Hij kon tijdens het skiën met zijn hoofd in een spagaat houding door de sneeuw gaan en daarbij ook nog roepen 'kijk wat ik kan'!

In dikke mist is afdalen extra moeilijk, want je ziet geen diepte en daardoor gaat het snel te hard bergafwaarts. Dan helpt remmen met de flug houding ook niet.

Dus zoefden mijn zoontjes mij voorbij en hoorde ik alleen nog hun enthousiaste gebrul.

Op gehoor zette ik de achtervolging tevergeefs, 'stop, stop, laat je vallen,' roepend.

Dan een kreet, het kwam een meter of vijftig boven mij.

'Help, ik kan niet meer'! Het was Rudolfs stem.

Als een gek sprintte ik op mijn tegenstribbelende skiën naar boven.

Uit de mist kwam een klein mannetje op me af die, om af te remmen in een spagaat met zijn hoofd door de sneeuw ging. Weer eens een stunt van mijn zoontje, nu in nood.

Een ski bril droeg hij niet want dat ging niet samen met zijn komische geschilderde medische brilletje. 'Stop', schreeuwde ik, 'laat je vallen'.

'Blind ben ik geworden', riep hij terug en crashte in een hoop sneeuw.

'Blijf daar', riep ik. Buiten adem zet ik hem op zijn benen, neem zijn brilletje af en speel zijn spel mee. Ik had weer eens mijn handen vol met de mannetjes.

'Rudolf, je bent weer genezen en het is geen wonder. Het is sneeuw achter je glazen'

Idiot '!

ajb